

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

An, & qualis sit obligatio suscipiendi Confirmationem? 8

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

Confirmationem esse ministrandam. Tum quia non adest huius ministratio nisi confuetudo. Tum quia cessat finis, ob quem hoc Sacramentum conferendum est. Etenim confertur, vt confirmatus robur accipiat ad propugnandum fidem, & conservandam gratiam, & charitatem aduersus diaboli insidias. At perpetuo amentes incapaces sunt pugnae, & tentationis, amissionisque gratiae, non igitur illis debet hoc Sacramentum concedi.

8. Ceterum dicendum est non solum posse, sed & debere amentibus, de quibus aperte non constat esse in peccato mortali, Confirmationem ministrari, quia hi capaces sunt praecipui huius sacramenti effectus, qui est gratiae augmentum. Quod vero incapaces existant auxilij specialis ad fidem palam confidendam id per accidens est, & primum huius sacramenti effectum non impedit. Nulla igitur causa adest iis Confirmationem negandi. Quod si dicas negandum esse, quia illius voluntatem nunquam habuerunt? obstat, quia per caritatis perpetuo vsu rationis sufficit voluntas Christi, & Ecclesiae, sicut in baptismo; pro his vero hi, qui aliquando vsu rationis habuerunt, sufficit interpretaria voluntas, quae censetur adesse in quolibet Christiano suscipiendi suae salutis remedia, seu beneficia, dum voluntaria voluntate non constat. Neque in contrarium est aliqua confuetudo, nec rationabilis esset? Nam est infancibus, quia carent vsu rationis hoc sacramentum non ministratur, id est, quia creduntur rationis vsu habituri, quae spes cessat in perpetuo amentibus. Est igitur illis Confirmationem ministranda. Sic D. Thom. qu. 72. art. 8. ad 2. Suarez. disp. 35. sect. 2. vers. dicendum. Bonac. disp. 3. q. 2. v. 6. Barbola 2. p. de potest. Episc. alleg. 30. n. 11. Regid. dicta q. 72. art. 8. num. 83. Paul. Layman. lib. 5. sum. tract. 1. c. 5. q. 2. Vbi addit parentes, & tuores a peccato excusati, si amentes non adducant confirmandos in ea diocesi, vbi non solent Episcopi his confirmationem ministrare.

9. Tertio dubitatur de iis, qui in extremo vitae sunt constituti, maxime si sint infantes. Rationem dubitandi intulit Melchiodes Papa in epist. ad Episcopos Hispanis, cap. 2. relatus, in cap. Spiritus sanctus de consecrat. dist. 5. ibi. Et quia in hoc mundo tota aetate victuris inter inuisibiles hostes, & pericula gradiendum est, in baptismo regeneramur ad vitam, post baptismum confirmamur ad pugnam: in baptismo abluimur, post baptismum roboramur. Et quamuis continuò transitoris sufficiant regenerationis beneficia, victuris tamen necessaria sunt Confirmationis auxilia. Regeneratio per se saluat mox in pace beati saeculi recipiendus, confirmatio armat, & instruit ad agones mundi huius, & praemia reservandos. Qui autem post baptismum cum acquisita innocentia immaculatus peruenit ad mortem, confirmatur morte, quia non potest peccare post mortem. Ex quibus verbis colligi videtur mortuorum, confirmandos non esse. Tum quia non sunt praclaturi. Tum quia morte confirmantur. Tum quia sic habet vsus, & confuetudo.

10. Nihilominus dicendum est mortuorum confirmationem ministrari posse, & debere, quia capaces sunt recipiendi gratiae plenitudinem, qua roborentur ad pugnam, si forte fuerit. Quod vero futura non sit, id est per accidens. Neque Melchiodes Papa contrarium indicat. Solum enim dixit victuris necessaria esse Confirmationis auxilia, sed non negavit mortuorum convenientia esse. Per accidens tamen excusantur morientes ab hoc sacramento recipiendo, eo quod singulis morientes adire Episcopi non valet. Nam vt dixit Innocent. epist. 1. ad Decentium circa finem de extrema vinctioe loquens. Episcopi occupationibus aliis impediti ad omnes languidos ire non possunt. Ceterum si Episcopus aut potest, aut dignum duci aliquem a se visitandum, & benedicere, & tangere chrismate sine cunctatione potest. Quae in sacramento Confirmationis aequè procedunt. Atque ita docent D. Th. q. 72. a. 8. ad 4. & ibi Regid. de Coninch. n. 83. Suarez. disp. 35. sect. 2. in fine. Paul. Laym. lib. 5. sum. tract. 3. c. q. 3. & alij.

PUNCTUM VIII.

An, & qualis sit obligatio suscipiendi Confirmationem.

1. Prima sententia docet omnibus baptizatis impostam esse iure diuino hanc obligationem.
2. Secunda agnoscit hanc obligationem casu quo fides coram tyranno confitenda esset.
3. Tertia admittit obligationem suscipiendi confirmationem non ex iure diuino, sed ex praeccepto Ecclesiastico.
4. Quarta admittit hanc obligationem, si ordo suscipiendi sit.
5. Vterque est nullam per se esse obligationem suscipiendi confirmationem.
6. Per accidens obligatio esse potest.

De obligatione suscipiendi confirmationem quadruplex est sententia minus vera. Prima asserit absolutam Ferd. de Castro Sum. Mor. Pars. I. V.

obligationem impostam esse iure diuino cuiuslibet baptizato. Tribuitur Scoto in 4. dist. 7. q. 2. Vvalden. l. 2. de Sacram. c. 111. Sed hi solum asserunt hoc sacramentum contemnere eum, qui data opportunitate illud recipiendi, absque causa omittit. Probant autem potest hanc sententia ex fine, & institutione huius sacramenti, qui est constituere baptizatum perfecte Christianum, vt dixit Urbanus Papa. epist. 1. cap. 7. & traditur cap. omnes de consecrat. dist. 5. At quilibet tenetur verus & perfectus Christianus esse. Ergo. Item ex vi huius sacramenti roboratur fidelis non solum ad fidem coram tyranno confitendam, sed etiam ad gratiam, & charitatem conservandam aduersus diaboli insidias, & mundi illecebras, & continua vitae huius pericula. At quilibet tenetur fidem, & charitatem conservare, ergo tenetur illius conseruationis media assumere. Alias censebitur propriae salutis contemptor, & dignus vt à Deo deficiatur, qui media ab eo instituta pro salutis conseruatione negligit. Ob quam causam credendum non est Christum Dominum libertati hominum reliquisse huius sacramenti vsum, sed obligationem imposuisse, ex qua tantum commodum proueniebat.

2. Secunda sententia praecedentem limitat, vt procedat eo casu quo publice coram tyranno fides est confitenda, quia singulare periculum, singulare auxilium exposcitur. At hoc sacramentum specialiter institutum est ad roborandum fidelem, vt absque timore, & verecundia fidem confiteatur. Tenetur ergo in praedicto periculo constitutus hoc sacramentum suscipere, vt eo munitus, & roboratus in fide confitenda perseueret. Fauetque huic sententiae praecceptum Iacobi Apostolis. Lucae vlt. ne è cluitate exirent, donec induerentur virtute ex alto, hoc est, donec Spiritu sancto munitentur. Sentit ergo Christus neminem ob fidei publicam confessionem periculo vitae esse exponendum, qui virtute Spiritus sancti armatus non sit. Ergo qui sacramentum Confirmationis non receperit. Hoc enim sacramento Spiritus sanctus fidelibus inuisibiliter communicatur loco illius communicationis, quae in die Pentecostes Apostolis facta est. Atque ita sustineat Duran. in 4. dist. 1. q. 1. art. 2. Masil. q. 5. art. 4. Turrecrem. cap. 1. de consecrat. dist. 5.

3. Tertia sententia admittit obligationem huius sacramenti suscipiendi non diuinam, sed Ecclesiasticam. Sic tradit Alexand. Alenf. 4. p. q. 25. memb. 2. Bonauent. in 4. dist. 7. art. 1. q. 2. Paludan. qu. 1. Antonin. 3. p. tit. 14. cap. 14. §. 5. Syluest. verbo Confirmatio num. 2. Mouentur ex variis decretis de consecrat. dist. 5. Nam Melchiodes Papa relatus in cap. Spiritus sanctus supra dist. dist. expresse dixit quamuis continuo morturis sufficiant regenerationis beneficia, victuris tamen necessaria esse Confirmationis auxilia. Et cap. de his (inquit idem Pontifex) ita coniuncta sunt haec duo sacramenta, baptismus scilicet & Confirmatio, vt ab inuicem nisi morte iurueniente nullatenus possint segregari, & vnum sine altero rite perfici non possit.

4. Quarta sententia limitat hanc obligationem, casu quo sacramentum ordinis recipiendum sit ex Tridentis sess. 23. cap. 4. de reformat. Prima (inquit Concilium) tonsura non iniungitur qui sacramentum Confirmationis non susceperint. Quae verba licet ad conferentes primam tonsuram dirigantur, tacite suscipientibus obligationem imponunt, ne absque Confirmatione tonsuram recipiant. Quod vero contineatur grauis obligatio colligitur, quia eodem modo prohibetur tonsuram concedi iis, qui sacramentum Confirmationis non susceperint, ac prohibentur qui fidei rudimenta edocti non fuerint, quippe legere, & scribere nesciant, & de quibus probabilis coniectura non sit eos non saecularis iudicij fugiendi fraude, sed vt Deo fidelem cultum praesentent hoc vitae genus elegisse. At ignorantibus fidei rudimenta, nescientibusque legere, & scribere est graue peccatum tonsuram concedere, eamque suscipere. Ergo etiam est graue peccatum eam suscipere absque Confirmatione.

5. Ceterum verior est sententia negans vllam per se obligationem esse, neque ex iure diuino, neque Ecclesiastico suscipiendi Confirmationem. Sic D. Thom. q. 72. art. 8. ad 4. Et in 4. dist. 7. qu. 1. art. 1. quaestio. 2. Abbas in cap. quanto, num. 4. de consuetud. Couarru. lib. 1. var. c. 10. n. 5. Hentiq. lib. 3. cap. 1. n. 6. Suarez. disp. 38. sect. 2. vers. quocirca. Valent. l. 4. dist. 5. q. 2. p. 3. Regid. de Coninch. a. 72. art. 8. num. 88. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. c. 5. q. 4. Bonac. disp. qu. vnica punct. 2. in princ. & alij plures. Fundamentum est, quia obligationes, & praeccepta imponenda non sunt absque fundamento. At nullum est ex quo firmiter colligi possit praedicta obligatio. Ergo. Minorem probo quoad obligationem ortam ex iure diuino. Nam esto confirmatio perfectum Christianum reddat, non reddit perfectum simpliciter, & quoad substantiam, sed quoad abundantiam Spiritus, & gratiae plenitudinem, quia baptismo redditus est baptizatus perfectus quoad substantiam. Confirmatione autem solum redditur perfectus quoad abundantiam Spiritus, & gratiae plenitudinem, quia Confirmatio roborat, & munit confirmatum ad fidem Christi constantem defendendam, & gratiam in baptismo susceptam conseruandam.

uandam. At nemo tenetur ea abundantia, & plenitudine, Christianus esse, sufficit si vere, & proprie, & simpliciter institutus Christianus sit. Ergo iure diuino non tenetur confirmationem suscipere. Neque item hac obligatio nasci potest ex huius sacramenti institutione, nam etsi ad roborandum fideles pro fide, & gratia in baptismo susceptis conseruandis institutum sit, quia tamen aliis mediis scilicet oratione, penitentia, continuo virtutum exercitio, & precipue Eucharistiae susceptione, & frequentia illud robor obtinere possunt, non obligantur confirmationem suscipere. Neque exemplum Apostolorum vrget; illis namque prohibitum est, e ciuitate exire, donec induerentur virtute ex alto. Tum quia debebant indui quodam stupendo miraculo non solum diuino Spiritu, sed dono Prophetiae, & linguarum in fidei confirmationem. Tum quia erant primi Ecclesiae fundatores, quos nullatenus expediebat ministerium praedicationis aggredi, nisi scientia, virtute, aliisque donis supernaturalibus apprime exornatos. Quod vero ex iure Ecclesiastico nulla sit obligatio, sic proba. Nam textus, in *cap. spiritus sanctus* affirmans auxilia confirmationis virtutis necessaria esse, intelligi debet non de necessitate absoluta, & simpliciter, sed de necessitate secundum quid, qualiter reperitur omne illud quod est maxime conueniens. Textus item in *cap. de his eadem dist.* solum probat ritum, id est licite baptismum sine confirmatione perfici non posse, quia olim praecipuum erat confirmationem simul cum baptismo ministrari debere. Quia stante consuetudine dubium non est recipientem baptismum extra mortis periculum obligatum esse confirmationem recipere. Sed hac obligatio non ex praecipuo directo suscipiendi confirmationem nascebatur, si quidem suscepto baptismo in mortis periculo nulla erat postea obligatio suscipiendae Confirmationis. Sed ea obligatio nascebatur ex praecipuo, quo praelati Ecclesiae tenebantur Sacramentum baptismi simul cum confirmatione ministrare, & non aliter. Adde si aliquod esset praecipuum Ecclesiasticum suscipiendae Confirmationis, esset tempus determinatum ab Ecclesia pro illius executione, si cui cernitur in aliis sacramentis necessarius, nempe baptismo, penitentia, & Eucharistia. Item Ecclesia cogeret cenluris fideles ad illud suscipiendum. Neque morituri ab illius susceptione excusarentur, si adesset Episcopus, qui ministrare vellet. Igitur asserendum esse nullam per se esse obligationem Confirmationis suscipiendae.

7. Notanter dixi *per se*. Nam per accidens peccate mortaliter potes confirmationem omitteas. Primum si ex contemptu omitas. Censuris autem ex contemptu omittere si omitas eo quod reputes confirmationem puerilem esse, & tua persona minus dignam. Si autem data occasione suscipiendi confirmationem omitas suscipere ex quodam animi corpore, & negligentia nullatenus contemnere censuris, aliis venerabile Eucharistiae sacramentum saepe contemneres, omitteas ex negligentia illud recipere cum facile posses. Sic Suar. *dist. 38. sect. 1. vers. quocirca*. Egid. de Coninch. *qu. 72. art. 8. dub. unico. num. 87*. Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. cap. 5. qu. 4*. Verum esto praedicta omisso non sit Confirmationis contemptus, est tamen illius dimiuta aestimatio. Qui enim potens facile confirmationem suscipere omitit, satis ostendit parui pendere tum gratiae plenitudinem, tum auxilia, quae ratione huius sacramenti conceduntur ad fidem, & charitatem conseruandam. Tum pericula assentiendi tentationibus, quod per se indecens esse videtur; ideoque raro hac negligentia a peccato veniali excusari potest; vt docet Suar. *qu. 72. art. 8. disp. 38. sect. 1. circa finem*. Egid. *dub. unico conclus. 3*. Secundum esse potest per accidens peccatum, & satis graue omisso Confirmationis ob scandalum datum. Si enim alicqualiter de fide suspectus sis, credi rationabiliter potes confirmationem contemnere, cum illam absque rationabili causa omitas. Sic Suar. *supra*. Egid. *concl. 2*. Laymann. *q. 4*. Tertio ratione propria conscientiae, vt si firmiter crederes tibi periculum amittendi fidem, vel charitatem imminere, nisi confirmationem recipias, quia obligatus es quantum commode possis praedicta pericula vitare. Suar. & Egid. *supra*. Quarto si primam consuetudinem, alioque ordinem suscepturus sis ob decretum Trident. *sess. 23. cap. 4*. relatum pro quarta sententia. Verum ibi non contineri speciale praecipuum de Confirmatione praemittenda, sed solum admonitionem docuit Nauarr. *cap. 22. num. 9*. Suar. *disp. 38. sect. 1. in fine*. Egid. de Coninch. *qu. 72. art. 8. num. 90*. Reginald. *praxi lib. 28. num. 24*. Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. cap. 5. qu. 4*. Verum tamen existimo praecipuum contineri ob ea quae diximus in fauorem quartae sententiae, eaque de causa est graue peccatum veniale, vt dixit Laymann. *supra*, suscipere ordines non praemissa confirmatione. At non erit mortale, vel quia leuis est materia, vel quia consuetudine sic praecipuum temperatum est.

PUNCTVM IX.

Quis sit Confirmationis minister.

1. Minister ordinarius ex Christi institutione est solus Episcopus consecratus
2. Haereticus, & degradatus valide, tamen illicite, confirmationem ministrabit.
3. Ex delegatione solius Pontificis simplex Sacerdos esse potest.
4. Alteri de Sacerdote hac potestas committi non potest, neque ab alio prater Pontificem.
5. Ad concedendam hanc facultatem debet Pontifex graui causa duci, vt prudenter operetur, valida tamen erit concessio absque causa.
6. Hanc facultatem poterit Pontifex electus, etsi non sit ordinatus conferre.
7. Episcopus non debet alios prater sibi subditos confirmare.
8. Deinde debet in propria diocesi, non in aliena absque licentia proprii.
9. Item debet vni christiano eo anno consecrari.
10. Debet esse in gratia.
11. An debeat esse ieiunus?
12. Obseruare debet caeremonias ab Ecclesia praescriptas.
13. Si longo tempore Episcopus ministrare Confirmationem omittat, peccat mortaliter.

1. **F**ide Catholica certum est Confirmationis ministerium ordinarij esse solum Episcopum consecratum. Sic habetur pluribus decretis de consecrat. *dist. 5. & cap. presbyteros de consecrat. dist. 4. & in cap. quanto de consuetud. & in concilio Florent. in decreto Eugenij, & in Trident. sess. 7. can. 3. de confirmat.* dicente. Si quis dixerit sanctae Confirmationis ordinarij ministerium non esse solum Episcopum, sed quemlibet simplicem Sacerdotem anathema sit. *Et sess. 23. cap. 4.* signatur vt proprium Episcoporum munus confirmationis ministratio, *et can. 7.* anathemate damnatur asserens confirmandi potestatem communem esse Episcopis, & Presbyteris. Colligitur hac veritas ex Actor. 8. *et 19.* vbi soli Apostoli leguntur fidelibus per manus impositionem Spiritum sanctum communicasse. Ergo signum est nullum alium Sacerdotem hanc habuisse potestatem. Neque obstat illam manus impositionem Sacramentum Confirmationis non esse, sufficit loco illius Sacramentum Confirmationis successisse. Ratio desumitur ex institutione Christi, ius, & traditione Ecclesiae declarata. Congruentiam explicuit D. Thom. *qu. 72. art. 11.* dicens: In quolibet opere vltima consummatio supremae arti, & virtuti referatur. Fideles autem Christi sunt quoddam diuinum opus secundum illud. 1. Corin. 3. Dei edificatio estis. Sunt etiam quasi quaedam epistola Spiritu Dei scripta. 2. Corin. 3. Hoc autem Confirmationis sacramentum est quasi vltima consummatio baptismi, quia per baptismum homo edificatur in domum spirituales, & conscribitur quasi quaedam spiritualis epistola, sed per sacramentum Confirmationis quasi domus edificata dedicatur in templum Spiritus sancti, & qua epistola conscripta crucis signo signatur, & ideo collatio huius sacramenti Episcopis referatur, qui obtinent supremam in Ecclesia potestatem. Deinde quia Episcopi sunt Ecclesiae duces, at ducibus conuenit eligere, & consignare milites. Ergo ad Episcopos pertinet Confirmationem, qua milites Christi consignantur, ministrare. Quae vero aduersus hanc doctrinam ex Patribus, & Concilijs obicit possunt & facilia sunt, & optime dissoluit Suar. *disp. 36. sect. 1. post medium*.

2. Episcopus vero etiam haereticus, depositus, degradatus, que sit, valide, tamen illicite Confirmationem ministrabit, quia characterem ordinis, a quo hac prouenit potestas, non amittit. Sic pluribus firmat Suar. *disp. 36. sect. 3. vers. dicendum*. Bonac. de Sacram. *disp. 3. p. 2. nu. 7*. Barbola. *allegat. 30. de potest. Episc. n. 2. & alij*.

3. Dixi ordinarij ministerium esse solum Episcopum. Nam extraordinarij ex delegatione solius Pontificis simplex Sacerdos esse potest. Colligitur ex facto Gregorij *lib. 3. epist. 26.* & refertur in *cap. peruenit 95. dist.* Hic enim Pontifex praecipit Presbyteris infule Sardiniae Confirmationibus baptizatos, ne id facerent, ob cuius praecipuum scandalum ortum est, quod cernens Gregor. inquit. Nos quidem secundum vsum veterem Ecclesiae nostrae fecimus, sed, si omnino hac de re aliqui contristantur vbi Episcopi desunt, vt presbyteri etiam in frontibus baptizandos Chrismate tangere debeant, concedimus. At non est credendum tantum Pontificem in te tam graui bonum commune spectante errarum. Ergo ex commissione Pontificis potest presbyter. Confirmationem ministrare. Consentit concilium Florentin. in decreto Eugenij, vbi inquit. Legitur tamen aliquando per Apostolicam sedis dispensationem ex rationabili, & urgente admodum causa simplicem Sacerdotem chrismate per Episcopum confecto hoc